

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๐

มีเวลาว่างสำหรับธรรมบ้าง

หน้าที่การงานภาคปฏิบัติให้เป็นไปตามกันนั้นแหละดี ทางด้านศาสนาก็เหมือนกัน มีแต่ปริยัติ เรียนกันจำกันเสียจนปากแฉะ พูดอกมานี้ โถ น้ำลายพุ่ง ๆ แต่กิเลสตัวเดียวก็ไม่ถลอกปอกเปิก เพราะการเรียนมาจามาเฉย ๆ ต้องเป็นภาคปฏิบัติ จี๋เข้าไปตรงไหนกิเลสแตกกระจัดกระจายไปเลย นั่นภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้นนะ ภาคปริยัตินี้กิเลสหัวเราะเฉย ๆ ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติตามที่เรียนมาแล้ว ต้องมีภาคทฤษฎี ภาคเรียนแล้วก็ภาคปฏิบัติตัว หน้าที่การงานเรียนมาแล้วต้องไปปฏิบัติ แล้วผลก็เกิดขึ้นมา

พี่น้องทั้งหลายโปรดทราบด้วยว่าหนังสือที่แจกไปทุกเล่มนั้น ได้ถอดออกจากหัวใจที่ปฏิบัติมาแทบล้มแทบตายนะ ถอดจากหัวใจมาพิมพ์เป็นเล่ม ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายได้อ่าน ขอให้อ่านอย่างถึงใจ อ่านด้วยดี อ่านพินิจพิจารณา เพราะผู้เทศน์นี้พิจารณาแล้วตั้งแต่เวลาปฏิบัติ พิจารณาเต็มภูมิ ก่อนจะเทศน์ก็เทศน์ไปตรงไหนพิจารณาพร้อมไปตรงนั้น ๆ ก่อนจะออกมาเป็นคำพูด แต่ละประโยค ๆ นี้ปรุงมาเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นผู้อ่านจึงอ่านด้วยความพินิจพิจารณา เราเห็นคุณค่าแห่งความอ่านนี้อย่างถึงใจไม่ลืม หลวงตาบัวที่ยังมีชีวิตตกค้างอยู่เวลานี้ก็เพราะอ่านหนังสือนั่นเอง ไม่ใช่เพราะอะไรนะ

ที่แรกว่าบวชสักปีสองปีก็จะสึกไปเท่านั้นละ เขามีลูกเราจะหาลูก เขามีเมียเราจะหาเมียเหมือนเขา ครั้นเวลาเรียนหนังสือเฉพาะอย่างยิ่งพุทธประวัติ พระประวัติของพระพุทธเจ้า พอเรียนเข้าไป ๆ หนังสือท่านว่าอย่างหนึ่ง ความคิดความเห็นความเป็นของเราเป็นอีกอย่างหนึ่ง มันขัดแย้งกัน ๆ มันก็เอะใจ ๆ ไปเรื่อยแล้วปรับปรุงเจ้าของเข้าไปเรื่อย ๆ

พระพุทธเจ้าทรงประพฤติปฏิบัติพระองค์ ทรงทรมานเสียจนแทบล้มแทบตาย สลบสามหนเกิดความสลดสังเวช ถึงใจน้ำตาร่วง เพราะความสงสารท่าน ครั้นหลังจากนั้นแล้วท่านได้ตรัสรู้ธรรมแดนประเสริฐเลิศเลอ เราก็อัศจรรย์ท่าน น้ำตาร่วงอีกเหมือนกัน อันนี้อัศจรรย์ อันนั้นสงสารท่าน เบื้องต้นสงสารท่านสลับสไล ในวาระที่สองนี้ เพราะความอัศจรรย์ท่านเกิดความสลดสังเวชภายในจิตใจว่าเรานี้ต่ำต้อยน้อยหน้าไม่มีวาสนา เกิดความน้อยใจแล้วก็น้ำตาร่วง

จากนั้นก็อ่านถึงเรื่องมรรคเรื่องผล เกิดความซึ่งภายในจิตใจซึ่งเข้าไป ๆ ทางธรรมะก็ค่อยดูดดื่ม หมุนเข้าไป ๆ ทางโลกก็ค่อยจางไป ๆ ธรรมะหมุนเข้าไปเรื่อย ๆ จึงได้มาเป็นหลวงตาอยู่ทุกวันนี้ เพราะการอ่านหนังสือเป็นของสำคัญนะ เราไม่เห็นองค์

ศาสตร์ก็ตามเถอะ ความจริงอยู่ในหนังสือนั่นแหละคือองค์ศาสดาโดยแท้ อันนี้ก็อ่านให้ทราบความจริงแล้วประพฤติปฏิบัติตัว

เราอยู่เฉย ๆ ให้เป็นคนดี ดีไม่ได้นะ มีแต่ชื่อเฉย ๆ นายดีเต็มไปในเรือนจำ ไม่อด นายดี นางสาวรงค์ นายบุญมา นายพรหมา โถ เต็มไปหมดในเรือนจำ มีแต่ชื่อ เราเคยถามเขาเหมือนกัน เขาว่าเขาชื่อนายพรหม บางคนก็ว่านายบุญ แล้วทำไมถึงได้มาติดคุกติดตะรางอย่างนี้ เขาหาว่า.. คือเขาหาว่าอย่างนั้น แล้วความจริงมันเป็นจริง ๆ หรือ มันเป็นเรื่องนั้นแหละครับ นั้นเห็นไหม มันมีแต่ชื่อ ต้องให้หาความจริงด้วย มีแต่ชื่อเฉย ๆ ไม่ดี ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

อ่านหนังสือธรรมะเข้าสู่ใจ ไม่มีฉากหน้าฉากหลังเป็นเครื่องเสียดแทง แต่อ่านทางโลกนั้นข้างหน้าเป็นเครื่องล่อลวงให้เปล็ดเปล็นไปตาม ด้านหลังเป็นไฟเผาไหม้ไปตามกันเรื่อย ๆ เป็นอย่างนี้มาทุก ๆ เรื่องนั่นแหละ ขึ้นชื่อว่าเรื่องของทางโลกก็คือเรื่องของกิเลสโดยตรง กิเลสไปที่ไหนเป็นพินเป็นไฟไปที่นั่น ความหลอกลวงต้มตุ๋น ความล่อลวงสัตว์ทั้งหลายให้บิ่น(กระเสือกกระสน) ตามนี้ก็คือกิเลสมันล่อไปเรื่อย ๆ แล้วเราก็ดกหลุมตกบ่อของกิเลสไปเรื่อย ตกหลุมตกบ่อตรงไหนก็เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเอง ไม่ใช่เป็นของดี นี่เป็นเรื่องของกิเลส ถ้าเรื่องธรรมแล้ว อ่านเข้าไปตรงไหนซึ่ง ๆ ภายในใจ จิตใจเยือกเย็น แล้วพยายามปรับปรุงตัวเองเข้าไปเรื่อย ๆ หากเป็นในจิตเอง

เมื่ออะไรก็ตามเข้าถึงจิตแล้วไม่ลืมหลละ มันฝังลึก จิตเป็นพลังอันสำคัญ ชักจูงร่างกาย คือกายวาจาความประพฤติทุกสิ่งทุกอย่าง ใจนั้นเป็นเครื่องชักจูง ถ้าจิตใจคนต่ำ จิตใจมีกำลังไปทางต่ำมันก็ดึงไปทางต่ำ มีแต่จะทำความชั่วซ้ำลามกถ่ายเดียว คนเราถ้ามีความดีภายในจิตใจ มีความดีดูดีมีภายในใจแล้ว จิตใจดูดีมีทางธรรมะ กิริยามารยาทความรู้ความเห็นทุกอย่างมันก็หมุนไปตามธรรม กลายเป็นคนดีขึ้นมาได้จากหัวใจดวงเดียวนั้นแล หัวใจจึงเป็นของสำคัญ นี้ได้หนังสือไปแล้วขอให้พากันไปอ่านพินิจพิจารณา

เวลาว่างมี ตั้งแต่เราเกิดมานี้ก็ปีก็เดือนแล้วทำไมจะไม่มีเวลาว่าง ต้องว่างบ้างว่างเวลาไหนกิเลสกลืนกินหมด ๆ มันก็ไม่ว่างนะช้อย่างนั้น มันไปสุขมอยู่กับกิเลสเสียทั้งหมด ต้องแย่งให้ธรรมะบ้างซิ แย่งกันกับกิเลส เอามาเป็นวันว่างของธรรมะ เช่น วันสงกรานต์ต่ออย่างนี้ นี่ก็หยุดตั้ง ๔ วัน ๕ วันเพื่อให้โอกาสแก่พวกเราทั้งหลาย

ทางรัฐบาลท่านก็ฉลาด หยุดให้ตั้ง ๓ วันแล้วยังไม่แล้ว ยังหยุดชดเชยให้อีก ก็เพราะเห็นแก่จิตใจของพี่น้องทั้งหลายชาวไทยเรา ภาคไหน ๆ ก็มีความรื่นเริงบันเทิง และผู้ที่ต้องการศีลธรรมก็ได้บำเพ็ญศีลธรรมในวันเช่นนั้น ผู้ต้องการความเปล็ดเปล็นเป็นบางกาลบางเวลาก็ให้ได้เปล็ดเปล็น ท่านจึงเปิดโอกาสให้ ในคราวนี้ก็

ตั้งแต่วันที่ ๑๒, ๑๓, ๑๔, ๑๕, ๑๖ ตั้ง ๕ วัน เปิดโอกาสให้ นีร์รัฐบาลเห็นใจ เห็นใจ
พวกเรา

พวกเราทั้งหลายก็อย่าลืมนื้อลืมนิ้ว ให้มีเวลาว่างเพื่อความเพลิดเพลินบ้าง อัน
นั้นไม่ได้บอกหรอก มันไปเองไหลไปเองเลย แต่ให้มีเวลาว่างสำหรับธรรมนี้เป็นของหา
ยากนะ ต้องพยายามแยกออกแยะออก แล้วแย่งกันกับเวลาเวลาที่มันจะไปเพลิดเพลิน
รื่นเริงเตร็ดเตร่ร่วนนั้น ให้แย่งมาเป็นศีลเป็นธรรมเป็นหลักใจของเรา ประพฤติตัวให้
ดี

ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่เลิศเลอที่สุดแล้วใน ๓ แดนโลกธาตุนี้ ไม่มีศาสนาใด
เสมอเหมือนได้เลย เป็นศาสนาหมู่บ้านคู่มือ คู่มือคู่สงสาร แล้วก็ให้มาเป็นคู่มือคู่มือ
เป็นพึ่งตายของเราภายในจิตใจของเรา ให้ประพฤติปฏิบัติ ทุกคนให้มีขอบเขตให้มี
ศีลธรรมเป็นเครื่องบังคับถ้าอยากเป็นคนดีมีขอบเขตมีความร่มเย็นเป็นสุขแล้ว ก็ให้มี
ศีลธรรมเป็นเครื่องบังคับใจเอาไว้ กายวาจาแสดงออก ถ้าใจไม่พาไปแล้วก็ไม่ไป กาย
วาจาเป็นเครื่องมือเท่านั้น

ท่านว่าจิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว คือจิตเป็นนายควบคุม เป็นนายบงการ ร่างกาย
วาจานี้เป็นเครื่องมือเท่านั้น หมุนไปทางไหนก็ได้ หมุนไปทางดีก็ได้ หมุนไปทางชั่วก็ได้
แล้วแต่ใจจะสั่งการ ใจจึงควรได้รับการอบรมในทางที่ถูกที่ดี แล้วสั่งการ คือสั่งกายวาจา
ให้ไปในทางที่ถูกที่ดี คนเราก็ตีขึ้น ตีวันตีคืนขึ้นไป เพราะอำนาจแห่งศีลแห่งธรรม

ไม่ใช่ดีเพราะชื่อเฉย ๆ ชื่อที่ตั้งเลยจรวดดาวเทียมไปก็เท่านั้นแหละ ไม่เห็นได้
หน้าได้หลังอะไร สมัยทุกวันนี้ตั้งชื่อเป็นแบบอัครรรยณะ เราฟังแล้ว โถ ตั้งแต่เกิดมา
โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวไม่เคยได้ยินชื่ออย่างนี้ มาระยะนี้ได้ยินเสียแล้ว ได้ยินยังงี้
ตั้งขึ้นอะไรเลยจรวด ชื่อเลยจรวด เจ้าของจมอยู่ในก้นนรกโน่น ชื่อของเจ้าของได้ขึ้นอยู่
บนจรวดดาวเทียมก็เอา ขอให้ชื่อได้ขึ้นโน่น เจ้าของจะจมในนรกไม่ว่า ชื่อนี้ โถ พิสตาร
เอามากจริง ๆ

ลองถามดูซิใครมีชื่อยังงี้ เว้นแต่อายุห้าหกสิบนะ อันนี้จะได้ชื่อมาดั้งเดิม อายุ
ต่ำกว่านั้นลงมา ยิ่งสมัยปัจจุบันนี้ชื่อยาวจากนี้ไปถึงกรุงเทพฯ ยาวก็ไกลจากนี้ถึงกรุงเทพฯ
นี่ละชื่อของคนสมัยปัจจุบัน เพราะมากเทียวชื่อแบบนี้เพราะมาก เจ้าของอ่านแทบตาย
ก็ไม่จบ อ่าน ๓ วันอ่านชื่อเจ้าของยังไม่จบ ยิ่งว่าเพราะพริ้ง โอ๊ย พวกบ้าเราอยากว่ายัง
งั้น เราอยากว่าพวกบ้าเราอยากว่ายังงั้น ให้ตัวดีชี่ ชื่อจะเป็นยังงี้ก็ช่างเถอะชื่อนั้นนะ
ขอให้ตัวของเราดี ประพฤติตัวให้ดี

อย่าลืมนิ้วว่าหนังสือนี้เราถอดออกจากหัวใจของเราทุกเล่มนะ ตั้งแต่เล่มหนึ่งจน
กระทั่งเล่มสุดท้ายที่พิมพ์อยู่ทุกวันนี้ ถอดออกจากหัวใจ ออกจากการประพฤติปฏิบัติ

ได้พิจารณาใคร่ครวญเรียบร้อยแล้วเต็มหัวอก ก่อนที่จะได้มาเทศนาว่าการ ปรุงให้เป็นอาหารเครื่องรับประทาน ให้พี่น้องทั้งหลายได้รับประทาน ก่อนที่จะมาเป็นตัวหนังสือนี้ก็ถอดจากเทปแล้วยังไม่แล้ว ถอดแล้วก็เอามาอ่านดูทีหนึ่ง พระท่านถอดแล้วท่านก็เอามาให้เราอ่านผ่านทีหนึ่ง อ่านผ่าน ๆ แล้วก็ส่งเข้าพิมพ์ ถ้าผิดเราก็รับรองเรา ยืนยันเลยว่าเราเป็นนักโทษตัวใหญ่เทียว ถ้าหากว่าเป็นนักโทษ ถ้าว่าเป็นนักคุณก็แล้วแต่ท่านทั้งหลายจะพิจารณาเอา

เราทำอย่างนั้นเราทำด้วยความเต็มอกเต็มใจ สอนเจ้าของเรียกว่าเอาเป็นเอาตายเข้าสอนเลยเทียวไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้นการแนะนำสั่งสอนโลก เวลาเป็นบางครั้งนะ มันท้อใจเหมือนกัน สอนโลกสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วยแทนที่จะเป็นประโยชน์แก่โลก กลับไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไร รู้สึกท้อใจ เหมือนกับเอากะปิไปละลายน้ำทะเลนั่นนะ ไม่เกิดผลเกิดประโยชน์ เพราะฉะนั้นขออย่าให้เป็นอย่างนั้น ให้เป็นกะปิละลายลงในถ้วยชามของเราละ แล้วเป็นน้ำพริกจิ้มขึ้นมา กะปินี้มันอร่อยดีนะ ถ้าไปพาดลงในทะเลแล้วมีแต่เค็มถ่ายเดียวเท่านั้นใช้ไม่ได้เลย อย่าให้เป็นอย่างนั้น ให้ตั้งใจปฏิบัติ

เห็นใจพระพุทธเจ้าเถอะ ก่อนที่จะได้มาตรัสรู้ธรรม และสั่งสอนโลก ก็ทรงสลบไสลมาถึง ๓ หนแล้ว แทบตาย ถ้าเลยจากนั้นแล้วก็เรียกว่าตาย ไม่พื่อนก็ตายเท่านั้น นั่นละได้ธรรมะมาสั่งสอนสัตว์โลก เราอย่าลืมน้อมสัมนอนหลับทับสิทธิ์แห่งความเป็นมนุษย์อยู่เฉย ๆ ไม่ดี ต้องตั้งใจประพฤติปฏิบัติตัวของเราให้สมเราเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าท่านไม่หวังผลกำไรอะไร ๆ จากพวกเรา ท่านสอนด้วยความเมตตาล้วน ๆ ส่วนจะปฏิบัติได้มากน้อยเป็นผลของเรา เป็นรายได้ของพวกเราทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นรายได้ของพระพุทธเจ้า เราจึงควรระมัดระวังกัน ควรจะวิ่งเต้นชวนชวายุในความดี

ต่อไปนี้ศาสนาจะไม่มีเหลือสอนโลกแล้วนะ จะมีแต่กิเลสสอนโลกเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนมีแต่กิเลสเป็นอาจารย์ใหญ่ ๆ เป็นดอกเตอร์ทั้งนั้นแหละ กิเลสเป็นดอกเตอร์สมัยปัจจุบันนี้นะ ธรรมะนี้เลยหมอบ ๆ มีแต่กิเลสออกเฟ้นฟานตีตลาดตเลที่ไหนมีแต่ตลาดกิเลสทั้งนั้น โลกถึงได้ร้อนวุ่นวายกันหมดเพราะไม่มีธรรมเป็นเครื่องคัดค้านต้านทาน ไม่มีเบรคห้ามล้อรถมันก็วิ่งสุดเหวี่ยง สุดท้ายของมันก็ลงคลอง ๆ รถจมไปเจ้าของก็จมไปใช้ไม่ได้เลย เพราะไม่มีเบรค

ด้วยเหตุนี้จึงต้องให้มีธรรมเป็นเบรคห้ามล้อ เราจะไปพอเหมาะพอดี อันใดสมควรไม่สมควรให้หักห้ามตนเอง คนอื่นมาหักห้ามไม่ดี มันหงุดหงิด เกิดกิเลสภายในใจอีกด้วยซ้ำ ถ้าเราห้ามเราเนี่ย เอ้า ถึงเป็น เป็น ถึงตาย ตาย ไม่ควรให้ทำไม่ทำ ห้ามอย่างเด็ดขาด มันก็เด็ดอยู่ในตัวของเราจะไปโกรธให้ใคร ผลประโยชน์ก็ได้แก่เรานั้นแหละจะไปได้แก่ผู้อื่นผู้ใด

เพราะฉะนั้นจึงขอให้ทุก ๆ ท่านได้นำธรรมะที่แจกทุก ๆ ครั้งนั้น เอาไปอ่านให้เกิดผลเกิดประโยชน์ สมเจตนาของเราที่เทศน์เพื่อสอนโลกด้วยความเมตตาสงสารล้วน ๆ ไม่มีอะไรเป็นเครื่องเจือปนในหนังสือนี้ เราจะเห็นได้ ทุกเล่มในหนังสือเราไม่เคยมีการจำหน่าย เราพิมพ์เพื่อแจกทานล้วน ๆ ถ้าท่านผู้ใดมีความประสงค์จะพิมพ์แจกทาน ก็ไม่ต้องมาขออนุญาต ให้พิมพ์ได้เลยตามความต้องการ ทุกสิ่งทุกอย่างเราไม่มีการซื้อ การขายอันเป็นเรื่องของกิเลสมาแบ่งปันปันส่วนเอา การซื้อการขายเป็นเรื่องของบ้านเมืองของโลกของสงสารเขา เรื่องการให้ด้วยความสงสารนี้เป็นเรื่องของอรรถของธรรมล้วน ๆ เราทำอย่างนั้นเราไม่หวังอย่างอื่นอย่างใดมากกว่าจิตใจของโลก ที่จะให้ได้รับความสุขความเจริญ เพราะอรรถเพราะธรรมที่เราสงเคราะห์ไปมาน้อยเท่านั้น

วันนี้เทศนาเพียงเท่านี้ ขอความสวัสดิ์จงมีแด่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ ที่นี้ให้พร